

Meie Mats

Nr. 21. (203)

Laupäeval, 12. juulil 1919.

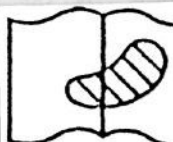
Nr. 21. (203)

Pettumus.

Liitlased ei ole Koltshaki walitsust veel tunnistanud.

"Tshortow baraban! . . . See liitlaste poolt kingitud kroon ei ole ju põrmugi isewalitseja krooni sarnane!"

Kosjasobitajad.

Sõjamehe romaan.

(Järg 9.)

Horst Bodemer.

Maria pühkis pisaraid silmist.

„Kui tänulik oleksin ma Teile, armuline proua! Muidugi minu onu —“

Proua Heisterloh tegi väga tõrjuwa liigutuse.

„Selle jätame mängust välja. Meie elame Berlinis ja mitte mõnes väikeses maakonnalinnas!“

Maria hakkas kergemini hingama.

„Siis oleksin muidugi ühest suurest takistusest üle.“

Uksekell kõlises ja toatüdruk teatas:

„Armuline proua, paruniproua Lehrburg-Blankenbach küsib —“

„Ma lasen paluda, Liina!“

Kui tüdruk kadus, kahmas proua Heisterloh Maria kääre järele.

„See on tore! Teie meeldite paruniprouale, sest ta on hea naine, paljud heategewad asutused hindawad ta kaastööd kõrgesti, ta tunneb terwet Berliini. Kui tema Teid oma kaitse alla wõtab, siis on Teil peagi kõik teed lahti. Lubage aga, et mina toimetan!“

Noor neiu pigistas silmad kinni ja peatas hingamist. Kudas wõis maailmas kõik nii sündida? Weel poolteist tundi tagasi oli ta proua Skodrowski juures istunud, pool uskmatalt, pool lootusrõõmsalt selle tarkust kuulatanud — ja nüüd? Ja nüüd?

Seal awanes üks; sisse kahises paruniproua — täitsa suure ilma daam.

„Minu armas proua Heisterloh! Teie tüdruk ütles, et Teil jälle uus haigusehoog olnud — kui kahju, kui kahju!“

Ja kui see naeratades wastas, et see juba üle on läinud, awaldas paruniproua oma südamlit rõõmu:

„On see aga ilus! Ja jah, nooremaks meie enam ei saa!“

Alles nüüd esiteles proua Heisterloh Mariad paruniprouale.

See wõttis lorgneti silmade ette ja nikutas õige kõrgilt. Kui aga proua Heisterloh jutustas, kui väga abirikas Maria Hoffmann olnud, kadus kõrk ilme kohe paruniproua näolt. Ta sai väga lahkeks. Südamlikult pigistas ta noore neiu kätt.

„Siis pean mina Teid ka tänama, armas preili! See näitab, et Teil hea süda on. Meie päiwil haruldane asi. Igaüks mõtleb ainult enese peale — missugune willetsus!“

Maria sai segaseks.

„See oli ju minu kohus, mida ma täitsin.“

„Mina pean esimest muljet väga tähtsaks, armas preili! Ja ma usun Teid, et heameelega minu sõbrannat aitasite.“

Paruniproua jäi teele. Proua Heisterloh tagus rauda. Ta jutustas paruniprouale, et preili Hoffmann ennast „okasroosikesena“ tunda. Väga täielikult teatas ta, mis teadis.

Mariale ei meeldinud see; paar korda katkestas ta proua Heisterloh jutuwoolu. Aga see ei lasknud ennast eksitada.

Paruniproua pani lorgneti tihti silmade ette ja silmitses teda. Kui piinlik see Mariale oli! Ikka nõrgemaks jäi ta wasturääkimine, ikka jälle pidi ta selle peale mõtlema, mis proua Skodrowski temale täna oli ütelnud. Nii siis wõis saatus oma teed käia. Sellele wastu hakata, ei oleks õige olnud! Tore paruniproua oma tutwustega — seal awanesid wäljawaated, mis alles mõne tunni eest mõtted olid olnud. Mida ta ei olnud uneski wõinud ette näha. Korraga ilmus ta silmade ette onu kõige oma õiglase loidusega ja piiratud silmaringiga — ja siin istus naisterahwas, kes ainult suu tarwitses awada, et teda kohisewasse, mühisewasse elusse wiia!

Maria oli üsna waikseks jäänud, ja proua Heisterloh watras veel ikka. Paruniproua peentel sõrmedel wälkusid teemandid, ta suurtsugu nägu oli järelmõtlikuks muutunud. Aga sõnagi ei tulnud ta huultelt.

Maria süda põksus tormilikult. Mis tuli nüüd? Kas jäi Skodrowskile tõesti õigus?

„Nii, armas paruniproua,“ ütles proua Heisterloh lõpuks ohtes. „Ma panen selle noore daami Teile siis tungiwalt südame peale. Wõtke ta oma proowitud tiibade warju alla.“

Nüüd lehwis südantwõitew naeratus paruniproua Lehrburgi näost üle.

„Missuguse toreda adwokadi olete Teie omale walinud, preili Hoffmann! — Oo, palun, see pidi ainult wäike meelitus olema mu armsale proua Heisterlohle! — Teie wõiksite mulle otsekohe meelega teha, sest et mulle nii väga meeldite. Mina olen parajasti pisut hädas. Tõsine salajane ülemwalitsusenõunik Pfungstedt, wana, armas herra, ta oli kuni paiuki peale saamiseni ettekandew nõunik kaubanduseministeriumis, ja krahwinna Reinstorff tulewad täna õhtu minu juurde kaarta mängima. Ja nüüd on ka üks minu kadunud mehe polguseltsimees, ülemleitnant von Uffeln, minu juurde tulla lubanud. Ma tahtsin talle ära kirjutada. Ometi on liigutaw, et niisugune noor, elulustiline herra mind mu üksikus Grunewaldis ära ei unusta. Aga tal oleks hirmus igaw. — Noh, kudas oleks, kui Teie mind täna hädast wälja aitaksite.“

Ta näol lehwis kõige nõiduslikum naeratus.

Maria oimukohad kohisid! Ratsakaardi wäe ohwitser! Wõib olla see, keda proua Skodrowski talle kaartidest ette kuulutanud? — Jah, ta tahtis kutse rõõmuga wastu wõtta, aga esiti oli waja weidike tõrkuda.

„Tõeti armastusewääriline, paruniproua! Paraku olen ma ainult lihtsalt riides ja —“

„Berlinis on ometi autosid, armas preili Hoffmann, kui ennast soowite ilusamaks teha! Pool üheksa, palun — praegu on kell alles üle kuue.“

„Aga ma peaksin esiti ju Teile külaskäigu tegema —“

„Oh need kombed! Siis lihtsalt teete seda tagast järele! Ma ütlesin Teile juba, et hädas olen! Ja ma ei taha, et minu heas, wanas polgus räägitakse: Paruniproua Lehrburgi juures walitseb surmaigawus! — Nii siis teete mulle tõesti selle meelehea! Ja herra von Uffeln oskab juttu westa! Ta on ka sõjakäigu Lõunalaäne-Afrikas kaasa teinud. Sellest jutustab ta heameelega.“

Tuksatus käis Maria kehast läbi. Kudas oli proua Skodrowski ütelnud: Ta on ka üle suure wee sõitnud! — Kas pidi see tõesti tema olema? See, keda saatus temale määranud?

Ta tõusis üles ja andis paruniproua käele suud.

„Täna, palju tänu!“

Ta pööras proua Heisterloh poole:

„Armuline proua, niisugusel juhtumisel tohin ma küll lahkuda?“

„Muidugi, muidugi!“

Ja kuna mõlemad kosjasobitajad pead kokku pistsid ja rahulolles oma käsi hõõrusid, sõitis Maria Hoffmann autoga koju. Punased plekid põlesid ta palgel, tormilikult tõusis ja wajus ta rind. Ta oli metsikusse keerusse sattunud. Tal oli, nagu oleks ta ahelast pääsenud. Waba oli ta, iseseisew, ja wäikekondanlise onu ning Kristjan Meinholdi jaoks oli tal ainult weel naer. Kahtlust talle ei tekkinud. Ta sõbranna Dorothée oli elawale krahwile läinud, kes Metzi kindralstaabis peamehena teenis. Miks ei pidanud ka tema mõnele parunile wõi vonile saama?!

Tüdrukud kodus pidid tantsima. Neli toaletti oli woodis ja puhketoolil, juukseammija tegi tööd ja pidi ka head nõu andma. Ktrsiwärwiline, kallid siidikleit, rikkalikult Valenciennes pitsidega garneeritud, passis talle kahtlemata kõige paremini. Küll arwas teine teine tüdruk, kleit olla ülitore, aga temas ei nägewat ta mitte wälja nagu neiu, waid nagu noor ja ilus proua.

Seal naeris Maria, ajas kõik kolm toast wälja ja silmitses ennast suures peeglis. Punane wärw tõstis ta kehailu, ta walkjad juuksed särasid, ninake tuksus, sinisilmad särasid, terwisline puna õhetas ta kitsa näokese põskedel. Jah, ta wõis ennast näha lasta!

Enne kui ta korterist lahkus, läks ta omas ilus onu juurde, kes parajasti õhtulaua istus. See mees oli enesele oma armsa toidu tellinud: koorega heeringad ja küpsetatud kartulid. Suur õllekann seisis ta ees.

„Sa lähed wälja?“ küsis ta imestades.

„Jah, onu.“

„Aga kuhu?“

Uudishimu kajatas ta küsimusest wälja.

Neiu naeris ainult:

„Wälja lendan ma — elusse!“

Nüüd sai onu pahaseks.

„Se ei ole kellegi wastus minu küsimise peale lapse?“

„Meie Matsi“ peaminister GORI.

„Noh, „laps“ oma tiiwu juba ära ei kõrweta!“

Ja wäljas ta oli.

Ukse ees seisis ootaw auto.

Arwenõunikul aga ei maitsnud täna enam ta armsangi toit.

* * *

Helmut von Uffeln seisis hallis-ratsakaardiwäe ülikonnas oma toas ja mõttes. Läbi nõobi-augu tõmmatuna kandis ta krooniordu mustwalget paela mõõkadega; selle oli ta enesele Lõunalaänes teeninud. Tema kõrgel otsaesisel tuksatasid närwid. Sõja-ajad, mil ta pooljanus läbi tühja, weeta maa rännanud, iga silmapilk põõsastikust walmis kuuli kereesse saama, olid toredad olnud selle kõrwal, mis ajad tal praegu käes olid. See wileis raha! Nagu oleks kõik ta wõlaandjad tema wastu ühinunud! Nad saatsid talle ühe wõlanõude teise järele koju. Ja onu ei aidanud enam! Õed olid tal abielus, üks ühel maanõunikul Ida-Preisimaal, teine ühel Deutzi kürasseril, ja neil olid lapsed. Kirjutas ta neile, sai ta ainult korwi, wõi nad saatsid talle summakese, mis isegi kõige vähemate arwete sulgumiseks ei jatkunud. Niisugust puudust ja häda ei olnud ta weel iial tundnud!

Kui ta täna õhtu teenistusest oli tulnud, oli ta paruniproua poolt kirja cest leidnud.

„Wahest õpite täna õhtu minu juures seda noort daami tundma. Olen veel mõned inimesed kutsunud, ja nii ei paista asi silma. Tulge punkt kell kaheksa, et enne veel midagi saame rääkida!“

Olgugi asi wõigas! Aga mis jäi tal muud üle, kui haput õuna hammustada! Kui see neiu aga kena oli!

Ja kui ta tema kohe esimese käeliigutusega eemale tõrjus?

Helmut von Uffelnile tõusis weri pähe. Wõi siis nii kaugel oli asi ju temaga? Peast jaluni oli ta wõlgades. Ja raha nagu kuiwas ta näppude wahel. No jah, see oli talle ka nalja teinud, aga nüüd tuli pohmelus!

Ta hõõrus otsaesist, raputas pead. Ei, paha ei olnud ta veel mitte olnud, ei iial! Ainult liig mureta. Ja kui ta nüüd kinni ei kahmanud, oli kõik otsas!

Aga kui ta neiu, kes talle usaldawalt käe andis, ei austanud, siis oli ta eht wõrukael, eht nadi! Ei, seda ei pidanud sündima. Ta wõlgnes siis ju ainult temale, et kindla põhja jälle jalgade alla sai.

Poiss tõi talle teraskiiwri pika kuklake-tiga; käewarrel oli tal hall mantel roheline kraega.

„Auto on ette sõitnud, herra ülemleitnant!“ teatas poiss.

Uffeln nikutas pead ja mõtles selle juures: Paruniproua teab juba, miks ta niisuguses kolgas elutseb. Sinna ei ulata ühegi kriminaal-ametniku nina nuuskima.

Külm juga jooksis tal üle selja. Ah mis! Nüüd polnud närwidega asja!

Otsustawalt tõmbas ta autoukse oma taga kinni.

Mõlemad käed sirutas paruniproua talle wastu, kui ta sinna jõudis.

„Taewas, missuguse näo Teie teete!“ hüüdis ta naerdes. „Noh, Teie saate wististi armsa pettumuse osaliseks!“

Nüüd hakkas Uffeln kergemini hingama.

„Kes niisuguses nahas peitub kui mina, sel pole midagi naerda!“

Paruniproua jäi tõsiseks.

„Kui keegi Teie seisukorda mõistab, siis just mina! Mis Teie arwate, mis ütles minu süda, kui õnnetus mind nagu wälg selgest taewast tabas! Ja mul oli kaks wäikest last! Kes sel puhul kindel ei ole, kes oma pead sel puhul püsti ei pea, on kadunud! — Aga, olge head, istuge! Meie ei jää kauaks üksi. Tuleb ülemwalitsusenõunik Pfungstedt ja krahwinna Reinstorff. Wiimane on küll hirmus uudishimuline, aga ma kutsusin ta meelega — Teie pärast. Tema käib ju Pontsiuse ja Pilatusega läbi, ja kui tema selle noore neiu kohta kiidulaulu laulab, saab terve see asi ilmasüüta näo! Nii siis olge tema wastu õige armastusewääriline. — Jah, ja nüüd kuulge edasi!“

(Järgneb).

Kiriku uuendus.

(Patuse näpunäited õpetajatele.)

Wiimaste aegade suured sündmused on inimese tuimaks ja ükskõikseks teinud. Ta ei leia millegiski asjas weelust, huwi, ehk olgu ainult siis, kui see asi tõesti midagi sanmartinodekastrozzalist on, midagi täiesti uut, midagi õige algupäralist. Harilik, igapäewane krempel ei huwita teda aga põrmugi. Et inimesest lojusust, hoolimatust ja laiskust eemale peletada, on waja kisa, kära — reklaami. Kui sa inimest oma poole tahad wõita, tee kisa, lõhu, müra, hüppa Pritsimaja tornist alla, jookse alasti, wana wiisk peas, mööda Wirut, tee kahele naismaadlejale harakirit, söö woorimehe elus hobune ära. Inimene armastab niisugust nalja ja ta on kohe kõigi oma mansheti nõõpidega sinu, nagu plika peale esimest suudlust. Et minu wäitel õige põhi all on, tunnistab see asjaolu, et taewaliidu õpetajad wiimasel ajal agarasti selle põhjusmõtte järele talitama on hakanud. Rahwas on kirikuskäimise maha jättnud, sest seal ei wahe-tada mitte iga nädala kaks korda eeskawa, waid kõik on wana, ära kulunud, ammu teada. Ikka seesama: „Heldeid andjaid armastab Jumal“ ja „Meil tuleb abi Siionist“. Et tühjas kirikus ainult kõstrile ja kahe kerjajale jutlust pidada, suurt lõbu ei sünnita, on õpetajad aru saanud. Ka on nad aru saanud, et ainult kõmurikas rek-lame inimesi juurde tõmbab. Ja sellega on nad algust teinud. Kogu Tallinn teab imelisest juhtu-misest taewaliitlaste autoga, ja nüüd tahawad kõik suure huwitusega kuulust autori näha. Pühapäewal oli kirik inimesi täis, ja saba oli 10% pikem kui postkontoris sule ja tindi järele ootajate oma — igaüks tahtis kuulsaid sõituri si oma silmaga näha. See on wäga kena — kuid ka see läheb warsti igawaks ja wanaks ja rah-was jääb jälle kirikust eemale. Et seda aga ära hoida, tuleb tihemini jalustrabawaid tõmbetükka toime panna. Et ma taewaliidu meestele kaasa tunnen, siis teen neile ettepaneku tulewikus rahwast järgmiste abinõudega kirikusse meeli-tada:

Liberia neegrite wabariigi worstitegijalt tuleks kaks kaheküüruga kamelit osta, neile põlew tõrwatonn pähe kinnitada, selja pealt neli kilogrammi nahka wikatiga maha nügida ja iga kabja külge kannus kinnitada. Kui kamelid niiviisi dekoreeritud, laseks kirikuõpetajad endid kustutamata lubjaga üle puistata, jalgupidi kameli saba külge siduda, wõtaksid suhu jalapik-kuse puskari aparadi toru ja wiimargalise wärske kurgi, käseksid kõstert kamelitele kuhugile õrna kohta keewa tõrwa walada ja siis algaks sõit mööda linna rahwarikkamaid uulitsaid. Kui ehk kamelid sellest „kosjasõidust“ suuremat lugu ei pea ja liiga tasa jooksewad, nii et kirikuõpetajad mitte kõiki tee ääres seiswaid latriposta peaga terwitada ei saa, siis wõiks kõster selle palwe-

Kihlused Versailles.

Rahukongressil Versailles laulatati mademoiselle Rahuingel ja monsieur sõjajumal Mars igaweseks ajaks paari.

rändajate rongile kottis järele jooksta ja piikhaaki osawalt tarvitades õpetajate tähelepaneku rohkem kõwemate ja terawamate asjade peale juhtida.

Niisugune parad ärataks üleüldist tähelepanu ja huwitust, ja pühapäewal oleks kirik uudishimulisi täis.

Halwem ei ole ka järgmine knihw;

Õpetajad tõmbaksid omale Adama ülikonna selga, määraksid keha silgusoolwee ja naftaga ära, torgiks kühuhahast austraalia wealuse

paadi ankru läbi ja riputaksid endid jalgupidi uulitsa äärde telegrafi traatide peale. Köster wõiks rippujatele tule alla teha, sula tina silma walada ja iga kahe minuti tagant seanahast trummi pöristada. Ka wõiks mõni rippuja omal kõrwa lestadest ehk ninasõõrmetest Rooma rõngad läbi panna, millede peal siis „wöölmölder“ ehk puujalaga piimamees tsirkuse akrobatide turni „trikkisi“ toime paneks. See kuriosum meelitaks isegi juudid kirikusse ja siis wõiks kõrgete protsentidega tsaari ja oberosti weeringad

kirikukotis wabariigi wõlakohustuste vastu ümber wahetada.

Külgetõmbaw, sensatsiooniline, jalustrabaw, peadpõõritaw, kõhtukergendaw ja terwistparandaw kriika oleks ka niisugune:

Õpetajad ehitaksid teeworstidest (need worstid on nii kõwad, et nendega kõige parem on teed sillutada) kuhugile turu äärde kõrge, umbes „Kalewi“ ujumise torni sarnase kolmekordse kantsli üles ja kinnitaksid iga nelja nurga külge poolteist elus seapõrsast, naiskingsepa plekitõbelised aluspüksid, neli puuda 1832 aastal walmistatud werikakki ja toobi tulewaaastaseid maasi-kaid. Siis lõikaksid nad omal ninad peast maha, seoksid nina aherware asemele potisanga ja hakaksid tööle. Alumisel korral olijad õpetajad käiksid kahe käe peal klaasitükkide, pudelipõhjade ja raudnaelte otsas. Seal juures laulaksid nad ise: „Üks kindel koht ja warjupaik“.

Teisel korral olijad sööks elus karmantsikut ja peksaks piksewardaga haiget äiapapat. See oleks enne lõunat. Peale lõunat küpsetaks nad priimuse peal Inglise madruise püksisäärt ja sööks sääremarja, moosiga määritud teliskiwa ja saunakappasi. Siis läheksid nad isekeskis kiskuma ja peksaksid teine teist samogonka pudelitega seni, kuni susla Wiljandist Mõisakülani jõuab.

Ülemisel korral tantsiksid õpetajad neegritega paljupalu põlewate kiwide peal tangot ja räägiksid kõhust kõmujutlust.

See sünniks äripäewadel ja uulitsal. Palwemajas sees aga wõiks pähapäiwiti enne jutlust ja jutluse ajal ka weidi kunstinumbrid demonstreerida. Wõiks rahwuswahelisi naismaadlejate wõitlusi toime panna, tulesöömist ja mõõganec-lamist näidata, koerte taltsutamiseega esineda, traadi peal käia, pommia tõsta, rõngast läbi hüpata, leierkasti mängida, nalja-kupleesi joobnud õpetajate kohta ette kanda, sea seljas ratsutada, sääsekurnamist õpetada ja näidata, kudas kirikut kõrtsist lahutada. Kui kõiki seda, mis ülmal ette toodud, karwapealselt täita, siis saab kirikus-käijate arw ja tung „jutluse“ järele nii suur olema, et kirikusse laskmine maksuliste piletitega tarwilikuks saab. Kuid — eto horosho, ne paha — toob see sisse palju raha. Gori.

NB. Kui see kõik nii sünnib, siis loodan oma teenuste eest kirikudirektsionilt terwe sesoni ajaks priipileti saada.

Wäike nali.

„Tallinna Teataja“ kirjutab:

Suurel maal suured liigutused.

Keegi Inglise äri-mehe ostis neil päiwil õhulaewastiku wõimkonnalt 40 miljoni jardi kõige paremat selti linast riiet ja maksis selle eest umbes 4 miljoni naela sterlingit. Riie on aero-plaanide tiibade katmiseks walmistatud, aga

teda wõib ka riideks, linadeks, käterätikuteks jne. tarwitada. Kõige huwitawam on, et ostja, kes niisuguse summa wõis maksta, alles 37-aastane mees on. Kui ta 188-aastane koolist wälja tuli ja Londonisse asus, siis oli tal 200 naela sterlingit ja selle kapitaliga hakkas ta mootorpaatide masinaid ja propellerid tegema.

„Tallinna Teataja“ kirjeldusest wõime järeldada, et Inglismaal inimene, kui ta ilmale sünnib, nii umbes 200 aastane on ja kui ta surnuaeda kolib, siis on ta muidugi ainult 1 aastane. Nimitelt läheb Inglismaal see elukäik meie omaga wõrreldes hoopis wastuoksa. Kui see mister, kes need miljonid wälja andis, 188 aastane oli, lõpetas ta kooli, kui ta 100 aastane oli, wõttis ta naise, 99 aastaselt sai ta esimese poja, kes ka sündides muidugi nii umbes 250 aastane oli. Kui see mister 70 aastane oli, siis hakkas ta kauplema ja raha koguma. Praegu on ta 37 aastane ja tal on raha küll ja küll. Kui ta 5 aastaseks saab, siis on tal muidugi raha weel rohkem ja ta wõib „Tallinna Teatajale“ ühe rehkenduse algõpetuse raamatu osta.

Päewakaja.

See on see sensatsioon, sest päewakaja saab, Kui Wirus Eesti neiuga teeb neeger äri, Ei kirjasaatja lähemalt ka järele päri, Kas abiellu soowib astu neeger preiliga, Wõi lihtsalt nurga taga amiserib temaga. Sest reportöör ei küsi, tema raha loeb ja tasku a'ab.

*

See on sensatsioon, sest päewakaja saaks, Kui Balti parunid ja kõik, kes sellest liigist, „Tuhknai!“ kord wälja läewad Eesti riigist, Et endil uuesti wist otsi hoolega Üht maad, kus hertsogriiki wõiksid asuta. Oh kui kord põrgugi need mehed wälja ajaks!

*

See on sensatsioon, sest päewakaja saab, Kui plikakesed Wirus „Inglis sigarette“ Sul kallilt pakuwad ja tükiwad nii ette, Et läbi käia Narwamaantee poole wõimata. Sa waata ette, käija, wast saad sõimata! Me warsti õhulaewaga wist Wirus sõidame . . . Ja imestades kokku lööd sa käed: See kunst wist määratud on diplomeerituile!

*

See ori sensatsioon, sest päewakaja saab, Kui hakkab elama me hoburaudtee warsti, Seks tarwis talle muretseda ämmaeite, arsti, Siis sõidaksime Kadriorgu armsa konkaga, Just kui ersatsi, samagonkaga . . . Näüd kronudele puskart sisse jootma peab!

Oswi.

Eesõigused.

Wäikesed pildid Eesti Wabariigist.

I.

Nelipühi laupäew. Palju sõitjaid.
Tungil tuubitud kõik wagunid
täis on neid, ka muu seas sõdur-wõitjaid,
õlal sini-walged pagunid.

Katustelgi inimeste rida,
täis ka trepid, wagon-esised . . .
Himulikult waatawad kõik! . . . Mida?
Et meil kohad üsna kesised.

Aga teises klassis, näe, üks ainus
sõitja seisab tuimalt akna ees . . .
On siis oma rahwaga siin waenus
Asutawa Kogu esimees?

II.

Wagunid on tungil täis;
ometi nii hea näis
olewat siin mõnul.
Aga pea wangub woor,
tuleb käre konduktor
hurjutawail sõnul.

Wälja wagunist kõik aab . . .
Kuid kes see siis koha saab?
See on Weiler-taati!
Oma kolme sõbraga,
tõrjub ta selt kaheksa —
proletariaati!

Moraal:

Nõnda on see ilma wärk:
kõige ligem oma särk!

Ja Jah.

Ilmasõja lõpuarwe.

Erapooletu sulest.

Sass ja Tõnu riidu läksid,
teine teise läbi peksid.
Lõpuks peale riitu selle
sõprust tegid warsti jälle.

Külapoiste laulukogust.

Mitu aastat sõda kestanud,
mitu aastat karwu katkutud,
mitu aastat weri limane
wooland musta mulla pinnale,
Mitu aastat waenlased
jägased ju maid, ehk need
olid alles kätte-saamata küll weel,
aga wõita lootis kõigil sõdijatel meel:
Lõpuks üks pool pidi ikka kaotama.
Ja see oli waene Saksamaa.
Willu närwid katkesid.
Kohe lõppes tüli riid.
Wõitjad karunahka kiirest siis
tahtsid jägada, nii nagu wiis.
Aga asi ei läinud nõnda libedast.
kui kõik seda warem lootsid wast.

Endi wahel kaua asju haruttai,
waieldi, ja riieldi, ja protesteeriti.
Mõni wähega ei jäänud rahule,
teine nõudis liiga palju omale.
Ja et keegi ei taht ära anda midagi,
rahutingimistel juure lisati.
Saks, kes enne teisi tahtis nülvida,
nägi, et nüüd seda tehtaks endaga.
Kaua wastu punnis ta,
katsus wähe protesteerida.
Aga kõlk ei aidand midagi,
nõudmisele rohkem juure lisati.
Wõidetu siis wihastas,
ennast ninast hammustas, —
laewad põhja lasi ta,
aga — ühes meestega.
Peale seda rahu alla kirjutas,
ehk küll süda sappi üle aas. —
Rõõmuhõiske kajab üle maa.
Aga mis seal tühja hõisata!
Ega saks siis üksi kahju saand,
eks ka ikka teised kannatand.
Troonid, kus need olid, lagunend,
Keisrid, kes weel järel, kehitawad end.
Punast, walget sodi ilm kõik täis.
Hullustuse aur on keemas päis.
Rahu — muidu tühi jutt, —
rahu ilma peal kaput!
Seltsimehed teewad kisa rohkeste, —
karunahka taahwad nad endile.
Selleks wett nad sogawad,
kalu mõrda ajawad.
Juudid püüdjateks on hakanud,
teised ammutagu ainult suud.
Saak on hea ja mitu trooni,
wõimukeppi, kuldset krooni
ja ka paradiisi wõtmedki
on nende kotti rännand nii.

P. Lõke. 30. VI. 19.

Dialog.

„Mis tarwis siia ilma loodud
on, sõber, õieti tööroodud? . . .“
„Töörood on loodud selle tarwis,
et õppi töötama, lõög sarwis! . . .“
„Miks aga riideid meil ei anta
ja lastaks jooksta nagu santa?“
„Kui oled sa üks lihtne nina,
pead lihtsalt riides käima sina!“
„Kuid see on hirmus, iga plika
mind nähes, eemal' jookseb ikka.“
„Mistarwis plikat on sul waja,
eks leitenant need asjad aja!“
Ka saapaid pole sul waja anda,
eks unter neid terwe roodu eest wõi kanda!
Sul ajawiiteks ainult töö,
Mis? . . . Mis sa ütelsid? — Nõ, nõ!“

Gori.

Eesti Europas.

(Illustratsioonid väljamaa ajalehtedes ilmunud kirjelduste juurde Eestimaa üle.)

Eestlased on kahepaiksed olewused. Nad elawad meredes jõgedes ja järwedes ja sünniwad ilmale munadest, mida ema-eestlased palawa kaldaliiwa sees wälja auduwad.

On ka suguharusi, kes metsas puude otsas elawad ja mäanna ning kuuse käbidega endid ja oma lapsi toidawad.

Kõigile, kõigile, kõigile!

(Radio telefonomonogramma).

Kui teil omal maja ei ole, siis wõite rahulikult jalapalli mängida, aga naist ärge wõtke. Mitte sellepärast, et naine halb jalapalli mängija on ja kõik pallid kergesti wärawatest läbi laseb, waid sellepärast, et teil siis raske on sünnist korterit leida. Poissmehel on hoopis teine asi. Ta wõib paadi all elutseta, silla rumli all, wagnis, heina kuhjalawas, Toom-Waestekooli uutlitsa rentslis, kino loshes, ehk ka kaasüürilisena kellegi sureliku juures. Naisega niisugune asi aga ei passi. Kui teil naine on ja te kellegi teise abielupaari juures kaasüüriliseks olete, siis wõib kahtlemata järgmine kombinatsioon ette tulla.

Ilus õhtu. Te olete naisega kaks marineeritud heeringat ära söönud, pudeli kwassi peale joonud (kus juures kogemata $\frac{3}{16}$ korgist alla neelasite) ja pikutate nüüd woodis, waatate teine teisele silmi ja näpistate jalawarwaga teine teise sooja, niisket jalasäärt.

Teine pool eesriiet magab korteri peremees oma wedelama teise poolega ja teeb sedasama.

Te panete oma käe õrnalt naise sitke puusa peale ja tahate teda suudelda, kuid naine sõnab kirglikult teid oma wastu tõmmates, tasase paluwa häälega:

„Oota, Kusti, üks silmapilk . . . Las wanamees oma silgutonniga jääwad magama . . . Nad kuulewad muidu!“

Teine pool eesriiet sünnib samasugune asi. Korteri peremees tahab oma naist suudelda, kuid naine sõnab, tasa ta jalga silitades:

„Anna nüüd natuke aega . . . Kas sa kannatada ei wõi? . . . Teised alles ülewal . . . Oota natuke, kui nad magama jääwad! . . .“

Korteri peremees täidab naise soowi, wõtab käe ära ja hakkab tasa „Porilaste marssi“ oma nina alla ümismema. Te neelate sülge, panete 30 pennilise paberossi suitsema ja sõnate naisele:

„No, mis see wana seanägu peaks ülewal aelega, kui magama ei märka heita . . . Niisugune molu!“

Korteri peremees sõnab naisele, sõrmega eesriide poole torgates:

„No, mis see piimahabe, nüüd ülewal peaks kolama? . . . Suitsetab ja sosistab oma naise risuga, nagu päewa ei oleks aega olnud? . . .“

Eesti Europas.

(Illustratsioonid väljamaa ajalehtedes ilmunud kirjelduste juurde Eestimaa üle.)

Pea toiduaine eestlasel on nafta, mida ta suure usinusega mereärest korjas. Terwed maa-konnad elatawad endid nafta püügist.

Oma waenlaste vastu on eestlane armuta ja tuleb ette, et isegi naiseestlased kinni püütud waenlased skalpeerimise teel teise ilma saadawad.

Te püüate mõista anda korteri peremehele, et te niipea magama ei mõtle jääda ja et jäägu juba tema magama.

Te kõhite õige tihti ja tõmbate suitsu. Korteri peremees tahab jälle teile selgeks teha, et te magama wõiksite jääda, sest ta nii ruttu veel magamisega ei mõtle tegemist teha. Ta aigutab tihti pikalt ja nuuskab nina. Nii kestab see wastastikune krediitühisus keskööni.

Wiimaks jääte te wait ja lamate liikumata woodis ja kuulatate, kas teinepool eesriiet märkisi ilmsiks ei tule, mis oletada lubawad, et seal uni algust wõtab.

Korteri peremees kuuleb, et te waikseks jääte, jääb ka wait, et teile wõimalust anda segamata magama jääda.

Te kuulate weerand tundi ja kui teinepool eesriiet kõik, nagu surnud on, sõnate naisele. „Noh, wana lubjakast on wiimaks ometi magama jäänud . . . Jumal tänatud! . . .“

Korteri peremees kuuleb, et kõik waikne on ja sosistab naisele kõrwa sisse:

„So, Madli, magama jäid wiimaks need künnihärjad!“

Te kuulete seda tasast sosinat, kuid te ei

ole kindel, kas oli see magaja sosin unes wõi ärkwel olija. Et kindlale otsusele jõuda lähete te kikiwarwul ettewaatlilikult eesriide juurde.

Korteri peremees kuuleb seda tasast naginat, mis te woodist wälja astudes sünnitate, kuid ta ei ole kindel, kas te unes end pöörasite wõi ärkwel. Ta ronib taa, tasa woodist wälja ja astub ettewaatlilikult eesriide juurde.

Teie wõtate mõlemad korraga eesriide äärest kinni, tõmmate selle ettewaatlilikult weidi kõrwale ja teie näod puutuwad tihedalt wastamisi.

Te teete wihase näo.

„Mis see tähendab? . . . Te luurate meie järel? . . . Teie wana hülge! . . . Kas teil ei ole? . . . Niisugune lõõtsapill! . . .“

Korteri peremees teeb rusikaga ähwardawa liigutuse.

„Teie piimahabe, mis. . . Omal on Teil kõrwatagused alles märjad, aga teiste inimeste järele piiluda mõistate. . . Niisugune lurjus!“

Te sõimate teineteist kaks tundi ja heidate siis wiimaks wäsinult magama, ilma et suudlus veel meelde tuleks.

See kirjutus ei ole mitte mõni juhtkiri, et et arwata wõiksite, nagu puuduks tal igasugune

realne aluspõhi. Ei. See on fakti konstateerimine. Minuga on sarnane asi juhtunud ja ma arvan kindlasti, et see ka iga teisega juhtuda võib, kes ülemal kirjeldatud tingimistes elab. See ei ole aga mitte just väga kiiduväärt — see krempel ikka. Ergo: ärge võtke naist enne, kui korteri olud paranewad.

Kuid, õigust ütelda, tehke kudas tahate — pole minu asi. Gori.

Paroodiad tuttavate rahwaululude peale.

Gori.

Karjapoiss.

Tulge kokku kõik ministrid,
Kogus käijad saadikud,
Tahan teile lugu laulda,
ime asja ilmutada.

Sotsialist on kuningas,
suure walla walitseja,
Palju pere pidaja
Nahkportfelli kandija.

Kõrgel Schnelli tiigi kohal,
Toompea taadi toassa,
seal on tema tubli kroon,
loorbeer tema peache.

Toolitsad, pinginukid, —
need on tema tüma troon;
siit ta walda walitseb,
käsku-jalgu juhatab.

Trooni ümber, ligi kaugel,
rohke rohukandja saal; —
see on tema kuningriik,
alamate asupaik.

Alamaid tal arwamata:
kiresed ja karesed,
sulekandjad, sarwekandjad,
mitmet moodi mullikad.

Igal alamal on amet,
tarkust mööda talitus;
utekesed — maaliitlased
jäänud aga jaota.

Sarwilised sikukesed,
hallikarwa habemikud —
need on tembu tegijad,
poksamise kunstis kuulsad.

Need esseerid pahempoolel
need on rõõmsad laulumehed,
mullikad on moosekandid,
kaelas kellad ja portfelligid.

Ministrid on tal ka mitu:
Pitka, Oinas, Päts ja Kukkk
Need on tublid riigi toed
riigiasja toimetajad.

Mis küll teewad hani-hulgad?
Mis küll teewad pardi-parwed? —
sõitwad, sõudwad rahwa turjal
püüdwad kalu kaunisti.

Ma olen wäike karjane.

Ma olen wäike toitlusmees,
mul loodud on pikk näpp,
kui liigun suhkru, riisi sees,
siis hingest kaob sapp.

Kui waatan Toompeal ülesse,
siis tuleb meelde see,
et seal üks hea meistrise,
ma tema sellike.

Sind, kallis Toompea meistrise,
ma tänan südamest,
et hoiad, kaitsed heldesti
mind, oma sellikest.

Minge üles mägedele.

Minge musumägedele,
laske sinna kõhuli!
Waatke alla Wiru põhja,
üle tolmu hiilgwuse!
waatke kudas liblik keerleb,
„silmi“ tehes neegrile!
Ja siis hüüdke alla poole:
„Põrgu oled, Wiru, sa!“

Waatke sabad igal poole
jookswad kartult oodates.
Kuulge, kudas turu kohab
lehkawates worstides!
Waatke hangeldajad lõikwad
raswa wirwendusega,
Ja siis hüüdke sinna poole
„Ilus oled Tallinn sabaga!“

Waatke rohke rukis hällib
komiteede salwedes!
Nisuwili töötab anda
rohket saaki taskutes!
Kõigi jahu kotte otstes
hiilgwad augud iluga!
Ja siis hüüdke sinna poole:
„Komitee end toidab auguga!“

Waatke Kogu lustipidu
tolmurikkas lossis seal,
kuulge karja laste kõnet
lagund kõnetooli peal.
Waatke, kudas kõrgel troonil
August helgil prilliga
Ja siis hüüdke sinna poole:
„Ilus on su kogu ka!“

Üks paigake.

Üks paigake siin Tall'nas on,
Kus warjul puskar, samagonn, —

Ka liblikad, kes Wiru peal,
On pelgupaika leidnud seal.

Kas Schnaps Mariecheni tunned sa?
Nina punane ilma schmingita!
Ta sinu rahast rõõmu näeb,
Su samagonnist osa saab!

Kui turunaiste liikuwat
Au, kiitust, sõprust tunda saad,
Kui neiud kõik sind wihkawad,
Ja sõbra naised sust lahkuwad —
Siis keldriuks sul lahti läeb!
Siis weel üks paik sul üle jääb,
Kus juna julged igal ajal:
Truu Schnaps Mariecheni rinna na'al!

Mõnd kallist „asja“ kaot'sin,
Kui naise juures magasin,
Naene andis „asjad“ tagasi — —
Ei Schnaps Mariecheni ialgi!

Kaks sigadust.

120.000 puuda sealihä jõudis
Tallinna.
Landeswehri seisukord loo-
tusteta Ajalehest.

Küll ootab Tallinna elanik,
Et kaoks nälg, mis kole pikk,
Ja toiduained päralt
Kord jõuaksid ka rahwale.
Sest sadamasse iga päew
Ju sõidab sisse toidulaew,
Mil peal on jahu, suhkur,
Oh, oleks suur mull kukkur
Hea see, kui jahu, heeringad
Meil küllalt päralt jõuawad,
Neist wesiseks läeb suu,
Et unustad kõik muu.
Neil päewil jälle laewad töid,
Kas arwate, et mune, wõid?
Ei, koorma wiisi sealihä;
Nii raswast, päris tõuseb iha!
Waat', see on esimene sigadus
Me murerikkal päewil!

*

Kui Balti parun kiiruga
Me peale hakkas tungima,
Tal oli märgukirjaks see:
,Nüüd elu hertsgrüügile!
Ja selles mõttes wahwaste
Ta sõdis nagu wanaste,
Kus rahwast tahtis orjastada
Ja tal „kultuuri“ õpetada.
Nüüd lehed aga räägiwad,
Ja ustawalt poolt teatawad,
Et parunite laul
On „mõkas“ suurel aul,
Ka augud sisse tükiwad,
Ja lootuseta lapiwad.
Näe, taganeb kõik Landeswehr,
See eest teil ütlen danke sehr,
Kuid weidi, tõesti weidi kahju,
Et maitsta saate tulist ahju . . .
Waat, see on teine sigadus,
Ehk küll ma weidi parunlik! Wares.

Õiglane tasu. (Meieaja muinasjutt.)

Mõisnikudele tahetakse wõõranda-
tawa maa eest tasu maksta.

Seitsesada aastat sõitis parun matsiga lõbu-
sõitu üle kraawide ja kändude.

Kui mats enam parunit wedada ei tahtnud,
ronis parun pukist maha ja nõudis piitsa plak-
sutades, et mats sõidu kinni maksaks. Mats ei
olnud sellega nõus.

Parun kutsus shandarmi ja shandarm tegi
otsuse, et mats peab sõidu wälja maksma.

Laul kingitustest ja sõduritest.

„Ühistöö“ kingituse wiitjate üle tehti
protokoll, et neil raudteewälitsuse poolt
luba priisõiduks puudus, olgugi et neil
priisõit sõjawäe ülema poolt kindlus-
tatud ja sellekohased tunnistused „Ühis-
töö“ poolt kaasas olid. Ajalehest.

Kingitusi saadeti
sõjawäele,
mida anda taheti
sõduritele.
Sõjawäljal oodati,
mis toob „Ühistöö“.
Kinki lootes tõmmati
pingumale wõõ.

Aga lugu oli hull, —
 asja takisti . . .
 Wiijatele protokoll
 walmis keedeti . . .
 Siin wist mõni eksitus
 juhtus wäikene.
 Püüda wist teewalitsus
 arwas jänese.
 Kuidas muidu seda siis
 seletada weel.
 Saadik kingitusi wiis,
 kinni wõeti teel!
 „Jänes“ on ju kawal mees,
 kes see teda teab!
 Wast ehk pakikeste sees
 piiritust weel weab.
 Wõi ehk on tal peidetud
 kuskil pommidki!?
 Mis ta, sinder, sõidab muud
 piletita nii?

 Liinil mehed ootawad,
 mis toob „Ühistöö“.
 Warsti kuulda saawad nad:
 pogris „Ühistöö!“ P. Lõke.

Päewasündmuste sapiterad poliitilisest kaleidoskopist.

Päike leegib nagu tuli,
 kõrwetab kui Nõmme sulii.
 Ilm on kuum, kui lõuna tropik,
 sulab kõik — ka wasest kopik.
 Igal pool nüüd woolab higi
 nii, et ära mine ligi:
 Higistab Ast Asutawas,
 nagu mõnes saunalawas.
 Pillub sülge, tõstab kära —
 Kingsepp rikund kingad ära.
 Teind nad, nagu „kalawinskid,“
 talla asemel kerenskid.
 Pole mingit neil fasongi —
 Kingsepp panna tuleb kongi.
 Küll siis mõistus tuleb päha,
 kui saab niisugust jootraha!
 Teadku t. —: kell burshui hing,
 sel passib ainult burshui king!

Parunid ka higistawad,
 käsa palwes pigistawad.
 Eesti Mats neil sauna annud,
 kuptud ka weel selga pannud!
 Kuid nad ei pea saunast lugu,
 kupust aga mitte sugu.
 Mats ei mõista Saksa pesta
 maha õõrub kõik ta kesta.
 See wõib tuua aga nohu
 ja parun palub — w a h e r a h u !

Landeswehri ninamehed
 Fritzul annud töötuslehed:

„kui wõtad Matsilt talud-maad,
 siis tasuks sa kolm orja saad!“
 Ja Fritzul meeldis wäga see,
 ta juba ostis kaela kee,
 et orjad kokku nõõrida
 ja ära „sekwestreerida.“
 Kuid luhta läks see kena plaan,
 polnud seega nõus ei Mats ei Jaan . . .
 Ja kolme orja asemele, Fritz,
 kolmkümmend hoopid andis sulle orjawiits!

On weel kõigil meeles pildid,
 kui meil ustel olid sildid:
 „Koeri kaasa sisse wiia
 kõwasti on keeldud siia!“
 Nüüd Wiljandis üks kommersant
 on ukse peale sildi pand:
 „Parunile minek sisse
 keeldud ära kauplusesse.
 Mis nüüd parun tahab teha?
 Kas suukorwi paneb päha? . . .

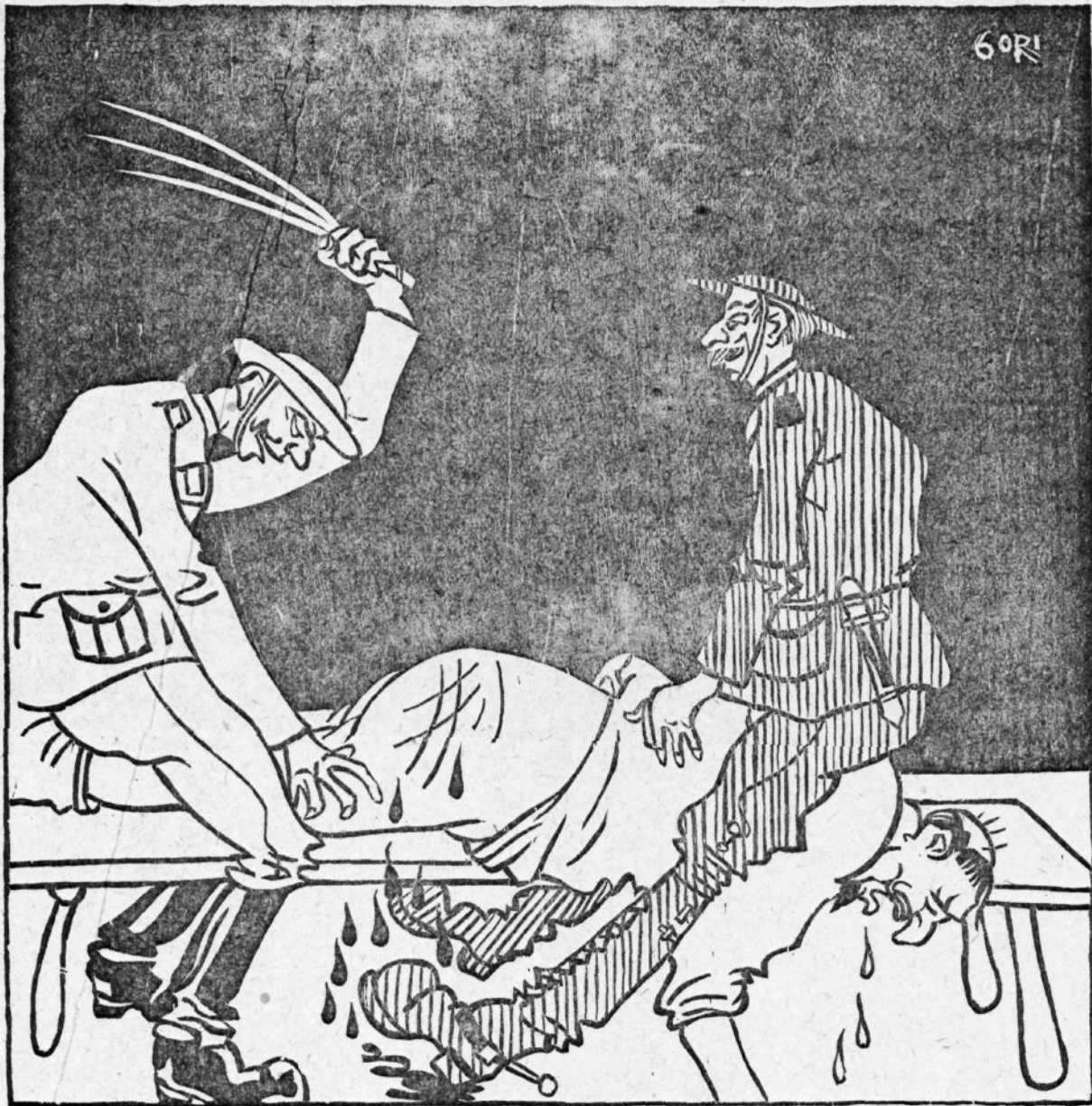
Põhja korpus, miks ei tõtta,
 ei taha Petrograadi wõtta!
 Lubas ta ju seda ammu,
 kuid nüüd sinna ta ei sammu.
 Asi tõesti imeline! . . .
 Ehk maakaardid segamine?
 Wõi seal ajad weel nii walged,
 et ei kata kinni palged?
 Wõi ei meeldi Wankal tsaar,
 kes samane, kui komisaar? . . .

Me kunstikaitse toimekond
 tõest asjast arusaaja on!
 Et hoida kunstist häwitust,
 ta nõuab puhast piiritust.
 Jah ainult piiritusega
 wõib tõsist kunsti edenda!
 Et oleks kunst ka ilus, kange,
 kulub piiritust kolmkümmend pange.
 Wõiks muidu samagonniga
 ka meie kunsti niisuta,
 kuid sel on vähem kangus kraata,
 wõib ersats kunsti ainult saada!

Parun nõudis sõjapalka:
 Wiljandit ja Wõnu, Walka.
 Ütles: „Kui sa ei taha anda,
 tuleme weel Kalaranda!“
 Me ei ähwardand nii liiga,
 ega luband wõtta Riiga.
 Riias nüüd me kuulipritsid,
 kuid kus on siis wahwad Fritzid?
 Fritzu ähwardusest süiski
 tühja pole läind ka miski.
 Ta on saand weel kaugemale,
 ehk küll rahul seega pole:
 Ta on Rahumäel, Naissaares,
 Nõmme wangi laagri tares!

G o r i.

Waherahu.

Landeswehri parun: „Ai, ai, aitab, lieber Mats, teeme wäikse waherahu, ma pöörap teise külje — see külg olep juba väga kibe!“

Schrapnelli killud.

Palju on sellest kirjutatud, et meie hiilgawad wõidud kõikidel frontidel, peaaesjalikult politika lehtede erikirjasaatjate teenus on ja ikka uuesti peame seda jälle meelde tuletama.

Meie sõdurid on küll waenlase püssipäradega tūmaks wemmeldanud, kuid lõpulikult häwitanud on ajakirjanikud ühe aina sule kriipsuga.

Üks ajakirjanik elas Narwa maantel „Narwa“ söögimajas ja saatis kohutawaid kirjeldusi

ühele suuremale päewalehele Narwa frondist. Tal oli kindla korgiga tindipott, hea sulg ja kaks puuda paberit kaasas ja sellepärast ei teinud talle mingisugune sõjaline operatsioon raskust. Üks teine ajakirjanik wantsis, püssiloks wastuoksa peos, Seamäe rabas ja jäi igasuguseid lume peal leiduwaid jala jälgi nähes täiesti külmawereliseks. Kolmas keeras lätikeelse lehe sisse samagonni ja kirjutas seisukorrast Läti frontidel. Ja nõnda edasi ja nõnda edasi. Need olid kõik hulljulged mehed ja nii mõnelegi neist

sünniks tulewikus „Kunstnikkude ja kirjanikkude kodus“ kojamehe koht anda. Kuid see hulljul- gus kahwatab selle külmawerelise enese ohwer- damise ees, mis tööerakondlane Weiler korda saatnud. Kui ta ristikehinalised juukselokid nüüd halliks on muutunud, nagu kuuse juurika tuhki, siis ei ole siin midagi imestada, sest kõik see, mis see waene proletar üle elanud, wõt- ka kõige arama inimese südame wärisema, jul- getest rääkimata. Ja üle elanud on ta tõesti palju koledat. Kuid laseme teda ise jutustada:

„Sõidame mööda Setude pealinna. Jaama hoonel seisab uus silt, suurte tähtedega: „Petser“. Sa jumaluke! mis te ütlete? Kui see silt sealt jaamahoonelt alla oleks kukkunud, oleks ta niisuguse „pitsati“ wõinud herradele kuklasse wajutada, et hoi ja keelal . . .

Aga edasi: „Lahing tee kõrwal kestab edasi, järjest ägedamaks minnes. Külal põlewad mitu maja, lastud on süütepommidega. Weidi õudne. Ka koht on tühi . . .“

Mis te ütlete? . . . Inimene peab tühja kõhuga pealt vaatama, kudas sõdurid wastastiku lahingut lõowad, haawata saawad ja surewad. See on tõesti hirmus. Seda ei tohiks lubada. Siin peaks „Ühistöö“ abi pakkuma. Kalewlaste wõiwad mõne pakisaadetuse vähem saada, kuid niisugused herrad, kellel niisuured ülesanded, peaks ikka täie kõhuga asju ajama, sest nende organismus on niiwõrt „demokraatlik“, et see tina uba ära seedida ei jõua. Shokoladi, shokoladi!

*

Paljud kürdawad, et tööliste palgatarifide wäljatöötamine liiga aeglaselt minewat. Niisugune irisemine tuleks kõrwale jätta; sest see annab ainult tunnistust sellest, et iriseja silmaring liiga kitsas on ja ta sugugi ei näe, mis ümber- ringi sünnib.

Palgaküsimus teeb suuri edusamme. Ministrite ja Asutawa Kogu liikmete palkade määramine on juba teoksil ja see annab kindlat tunnistust, et warsti ka liitsad surelikud selle õnne osaliseks saawad.

Ka ei maksa karta, et palganormid suured saaksid olema ja elukalbidus sellepärast tõuseks. Ministrite ja Asutawa Kogu liikmete palkade normid lükkawad selle arwamise kõige kindlamalt ümber.

Nii saaksid A. K. liikmed ainult umbes wiiskümmend marka päewas ja ministri- le palk ei ole ka paaris tuhandest margast kuus sugugi suurem.

Mõni ehk imestab, miks nende herrade palga küsimust nii agaraste korraldakse, tööliste oma aga wiiwitab. Siin ei ole imestada midagi, sest kui ministritele palga maksmist wiiwitada, hakkawad nad wiimaks „treekima“ ja mis siis sellest asjast tuleb. Siis on kõik kaput! Siis ei trüki rahaminister enam raha ja siis ei saa töö-

line neid lesenaise kopikuidki, mis talle praegu näkku wisatakse. Sellepärast, enne kui asjata iriseda, waja ikka asja sisusse tungida ja kõik asjaolud omale selgeks teha.

*

Poesiltidelt, kuulutustelt ja reklamilehtedelt peab Saksa keel esimeselt kohalt kaduma ja Eesti keelele aset andma. Kuid kudas kõnele- misega lugu on? On palju neid, kellel Saksa keel suus esimesel kohal on. Kas ei wõiks määruse wälja anda, et niisugused herrad suuga Eesti keelt peawad rääkima, kõhust aga Saksa keeles wõiwad kõnelda.

Ka on paljudel näosiltidel Saksa ilme. Minu arwates tuleks nende nägudel see ilme ka üle wärwida — sini-must-walge wõõbaga.

Gori.

Ribake looduseteadust.

(Tähelpanemiseks küpsuse eksami wastu walmistajatele).

Must karu ehk päts.

Wanaste elas päts metsas ja sõi puujuuri- kaid ja metsmesilaste kargesil. Nüüd, kus met- sas enam mingit operatsiooni teha ei saa, on päts linna elama asunud ja on ajanõuete koha- selt ennast kultiveerinud. Puu juurikaid ta enam ei näri, waid sööb apelsiina ja Amerika konserweeritud piisonihärja liha ja on isegi wahet tegema õppinud töölise ja paruni wahel. Ta on siiski kaunis tige loom, kui surnuid enam ei murra — see wana atawismuse joon on ta ka- rakterisse alles jäänud. Teda on wäga kerge pilli järele tantsima õpetada, iseäranis siis, kui pill Saksa wabriku töö. Õpib kergesti kõiksuguste kunstikkide tegemise ära, iseäranis meel- dib talle auandmine ja ta wõtab iga shandarmi ees sabaga liputades „pod kosõrek“.

Oinas.

Oinas on isane lammast ja annab willa, millest rikkad mehed omale kasukaid teewad. Oina will on walge, ainult keel on tal weidi punakast wärwi, mis iseäranis siis silma torkab, kui ta karjapoisite keelt näitab. Mõnel noorel oinal on ka sarwede wahelne will punakas, kuid kui seda pehme raswase käega weidi õrnalt sili- tada, muutub ta walgeks. Wiimasel ajal on oi- nastest lugu pidama hakatud ja on isegi inimesi, kes neid elumajasse lasewad ja neile toitu port- felliga ette kannawad.

Piima oinas ei anna, kuid imeda seda mär- jukest lammaste udaratest armastab wäga.

Ehk küll oinas pahasle lõhnab, armastawad teda kõik, kellel paksu kõhu kattedeks willast wam- must waja. Oinal on ka sarwed, kuid miks nad kõwerad on, seda ei tea keegi kindlasti ütelda. Mõned arwawad, et sellepärast, et siis premehel

parem oleks teda sarwipidi wedada, mõned jälle, et suurest peaga töötamisest.

Kukk.

Kukk on olemus, mis midagi keskmist on linnu ja looma wahel. Nimelt on tal linnu meel ja looma terwis. Wiimase ajal on kukk munema hakanud ja need munad on nii suurepäralised, et neid isegi mõned, kel kukega mingit ühist ei ole, järel tegema hakanud. Meil peetakse kuke munadest suurt lugu, kuid wäljamaal, kus maitse alles arenemata, ei waadata nende peale just wäga sõbralikult. Kukk kannab punast harja, kuid see on ainult selleks, et kanadele rohkem meeldida ja siis tiwaripsutamine edukam oleks. Gori.

Silmamoonutus.

(á la San Marino de Castrozza).

„Wiru wäerinnal“ on kuulus tantsukool kinni pandud.

Cafeèd kord kinni pandi meil,
See mõnel oli ime.
Kuid tuska see ei teinud neil —
nad muutsid ainult nime.
Ja „Söögi saal“ see oli siis
Cafeède siltide dewiis.

*

Nüüd kinni pandi tantsukool,
see rütmuline monopool,
Nüüd plikad kandwad leina kreppi —
sest „tantsida“ ei saa tu-steppi.
Ja mis on wäärt see ilma elu,
kui ei saa maitsta tantsu ilu?
Tants kergeks muutis neiu kondid,
nad lindudena tundsid endid.
Kui kaob nüüd tango paradiis
kõik plikad raskeks jääwad siis.
Kuid asi oleks parandud,
kui kool saaks ümber nimetud.
Wõiks koolil olla nimi uus:
„Lendurite armu ühisus“!

Gori.

Kirjawastused.

Sõdur. Teil luuletus on järgmine:

Kui lõppes püssi tihe pragin
ja kuulipritsi wastik lagin,
ma läksin liinilt siis reserwi,
et kosutada weidi närwi,
seal õde halastaja wäike
mind ootas, nagu muigaw päike.
Siis nurka heitsin automadi,
raud kübara, käsigranadi
ja hüüdsin: „Läbi on see kama,

saks jookseb, nagu dalai lama!
Nüüd lähme weidi jalutama
ja juttu ajama niisama.
Näed, õhtu ilus, waik ja waga
nii luulelik, nüüd järwe taga!
Ta ütles: „Lähme, kui sa tahad,
siin kõik need ruumid on nii pahad,
ja sääski palju, kihulasi,
kuid metsas hoopis teine asi!“
Me läksime, kuid ma ei salga —
ta mõistis hästi hoida jalga.
Kus ulatas meil hein seigrooni,
Seal wõtsime positsiooni,
maskeerisime ette, taba,
et luuraja ei wõiks meid näha.
Siis oma pahempoole tiiwa,
ma ajasin ta poole kiiwa.

Ta oma frondi tõmbas tagas
ja wastu peale tungimis algas.
Et minu front nüüd oli kõwer,
Siis mul ei õnnestand manower.
Ma saatsin wälja arjergardi,
kes leidis tema awangardi.
Siis tuli tikuwõitlus wäike,
kuid see ei muutnud sõja käike.
Küll wastu panin kõigest wäest,
kuid siiski ei pääsend tema käest.
Ja nägin, et ta batareid
mu silmade ees wälku löid. . .
Ja lahing lõppes tema kasuks,
pidin maksma ka, mis kahju tasuks.
Ta kõik mu moona konfiskeeris,
mu oma ära okupeeris.
Ja rahutingimiste juures sõnas
kawalalt: „kuule, brat,
sul rohkem warustust ei tohi olla,
kui üks käsigranat!“

Seda luuletust ei wõi me kahjuks ära trükida, sest see on sõja saladuste awaldamine ja sellega täiesti lubamata.

Aru Tsikel, Pärnus. Te laulate:

Oh, oleks ma üks pitsi äär,
su siidi aluspüksi all.
Oh, oleks ma su suka säär,
siis elu ilus oleks mul.
Oh, oleks ma su woodi kott,
su puusasi siis suudleks ma.
Oh, oleks ma üks walge pott,
ei siis ma miskit himusta!

Sõitke Tallinnasse, meil jooksupoiss wõib teid walge poti ersatsina tarwitada. Palk on kaks korda suurem kui jalgrataste ja kraadiklaaside „ülewõtmise“ eest. Wõite ka oma sekretäri Wee Matsi kaasa wõtta.

A. K—o, Tartus. Teie karrikatuuri ei saa me tehnilistel põhjustel tarwitada.

Kui edespidi midagi saadate, siis joonistus ainult walge paberil peal tushiga, ilma tooneerimata.

Rahvusvahelises miilitsas.

Rahukongress ei ole Eesti üle veel mingisugusele otsusele jõudnud.

„Te tahate isikutunnistust saada? . . . “

Eks elage tsaariaegse passiga! . . .

„Tõmbasin lõhki!“

„No siis tarvitage okupatsiooni aegist näpupassi!“

Põletasin ära! . . .

„No siis peate ilma passita elama, seni kuni me otsusele jõudnud kas te täiealine olete ja teil passi õigust on! . . . Pearaha võite aga kohe ära maksta!“

Järgmine „Meie Mats“, nr. 22 ilmub laupäeval 19. juulil.